

„Sem hülye, sem mazochista nem vagyok!”

Bodó Antal a mamutegyesület szükségességéről, az elnöki székhez való ragaszkodásáról és labdarúgók megélhetési gondjairól

Beszélgetésünket természetesen a fenálló, nyolc szakosztályos modellhez való ragaszkodás mértékével kezdtük.

– Számtalanszor hangoztattam az egyesület alapszabályában leírtakat, miszerint a szakosztályok önállóak, maguk gazdálkodnak, magyarul megteremtik a működésükhöz szükséges pénzt, amit belátásuk szerint használnak fel – indította társalgásunkat az elnök. – Amióta a Szeged SC-nél vagyok, egy év alatt egyik szakosztály sem volt képes arra, hogy önmagát fenntartsa, mert egyiknek sincs költségvetése! Nemhogy az egész, de a kétharmad részét sem tudják előteremteni a szükséges pénznek! Egyetlen kivétel van, a súlyemelő szakosztály, amelyik kiadásainak talán ötven százalékát elő tudja teremteni.

– Valamit nem értek... Hogyan lehet működni költségvetés nélkül?

– Nem jól fogalmaztam, a pénzfedezet nincs meg! Vannak ugye tradicionális csapataink, amelyek idekerüléséskor megváltak, megvannak ma is, és jól-rozsztal szerepelnek a különböző bajnokságokban. Mögöttük ott áll a komplett utánpótlásgárda, tehát az igazolt versenyzőink száma kis eltéréssel eléri az ezerháromszázat! Ebben nincs benne azoknak a különböző előkészítő csoportoknak és iskoláknak a létszáma, amik nekünk dolgoznak. Tehát nem hazudok, amikor azt mondom, egyesületünkhöz közel kétezer sportoló tartozik!

– Lépten-nyomon hallani, a klub nem dúskál anyagiakban... Nemrég olvastam a Vasárnapi Hírekben, hogy Bodó Antal neve 20 millió forintot hozott a klubnak, de az összeg csak részben fedezi a kiadásokat. Örömmel leírnám – persze csak akkor, ha nem titok –, honnan mégis a kevés pénz, ami biztosítja a versenyzési feltételeket?

– Miért volna titok? Hozott a konyhára 8,5 milliót a Crvena Zvezda, adunk el játékosokat, volt bevételünk a vállalkozási csoportunktól... Az egyesület évi költségvetése 60 millió forint, amiből nagyon sok hiányzik... Ezért fáj a fejem! Bárki összevetheti, mi volt előttem és mi most a klub feladata. Ha bármelyik szakosztály kiválna, abban a pillanatban tönkremenne, mert egy fillérje sincs!

– Beszélgetésünk elején elhangzott, mit ír elő az alapszabály, amin lehet vitatkozni, s bármikor változtatni. A kívülálló hajlamos arra a következtetésre jutni, a klub vezetése azért ragaszkodik görcsösen a szakosztályokhoz, mert attól fél, hogy jelenlegi formájában

előbb-utóbb nem lesz szükség az egyesületre.

– Ismételen aláhúznám, eddig szóba sem került, hogy valamelyik szakosztályunk távozni szeretne. Téveszme az, hogy a férfi kosarasok menni akartak! Annak idején én kértem Pálmai Antalt – és nem fordítva! –, szponzoráljuk Walke Károlyt és Jáhni István azéért, hogy maradjanak. Egyetlen fillért nem ajánlott fel senki sem! Könyörögtem, továbbra is támogassák a szakosztályt, de süket fülekre találtam... Az első nagy kudarcom az volt, amikor Walke kijelentette, márpedig ő mindenképpen elmegy, holott én azon voltam, hogy maradjon és erősítsük meg a csapatot. A támogatástól ugyancsak visszalépő Dégáz vezetője azt mondta, lehetséges, hogy a későbbiekben átveszik a szakosztályt, amely az ő nevüket viseli majd. Azt feleltem erre: semmi akadálya! Tessék elhinni, ez így történt!

– Mégsem jelentkezett senki a szakosztályért...

– Rengeteg feltétele van az önállósodásnak! Komoly probléma, hogy ott, ahol súlyos szászerekekért vásároltunk játékosokat – például a labdarúgóknál – az új támogatóknak vissza kellene fizetnie ezeket az összegeket a Szeged SC-iek! Más kérdés, nem látom garanciáját annak, hogy azoknak a sportolóknak, akik elkerülnek, elkerüljenek tőlünk, máshol jobb körülményeket biztosítsanak!

– Elnézést, de az illetén aggodás nagyon sajátos formája a törődésnek... Az elnök ennyire szívén viseli a Szeged SC sportolójának további sorsát?

– Említettem, milyen sok a versenyzőnk. A fizetett sportolók száma száz körül van. A négy csapatsportág nyeli a pénzt... Elmondtam nem egyszer, nem kétszer, mindezek ellenére is képtelen vagyok fölállalni, hogy megszüntessem bármelyiket! Ilyesmiben az elnökség sem lenne partner.

– A férfi kosárlabda-szakosztálynak mégis befellegzett! Mostani vegetálását, sajnos, vehetjük úgy, hogy egyenlő megszűnésével...

– Így van! Bizonyos értékrendeken változtatnunk kell, mert az élet engem is erre kényszerített. Mindegy, hogy ki ül ebben az elnöki székben, annak vállalnia kell a valamit valamiért elvét!

– Ez valahol mégis arra inspirálja a szakosztályokat, hogy önállósodjanak!

– Sokadszorra állítom, ameddig a klub bármilyen képes arra – márpedig bírnia kell –, hogy fenntartsa szakosztályait, nem válik meg egyiktől sem! Még

Egy hete jelent meg A Dél Sportja mellékletünkben a Semmi sem változott egy hét alatt... és a Ronchetti Kupáért is játszhatnak a szegedi kosaras lányok című írásunk, illetve cikkünk, ami a Szeged SC életével foglalkozott. Várható volt, hogy egyik sem marad visszhang nélkül, mert az azokban leírtak a focisták megélhetési gondjait, illetve azt feszegették, a klub miért ragaszkodott, ragaszkodik az idejétmúlt, sok szakosztályos mamutegyesület fenntartásához.

A leírtakról, az egyesület jövőjéről, a megismétlendő elnökválasztásról és a labdarúgók jövedelméről Bodó Antallal, a Szeged SC jelenlegi első számú vezetőjével cseréltünk gondolatot.

ügyem, hogy az egyesületnek 1992 januárjától nincs szponzora! Ennek kapcsán felvethetik, mi van az olajosokkal? Biztosat nem mondhatok, remélem hamarosan tisztázhatjuk, tőlük mire számíthatunk.

– Elhangzott, hogy az esetleg új, csak szakosztályi klubot alakítani kívánónak fizetnie kell a vett játékosokért, például a női kosarasoknál Szilágyiért és Radnótyért. Ilyesmire aligha vállalkozik az új támogató!

– Vannak olyan egyedi esetek, amikor ettől el lehet, el kell tekinteni. Elnökségi hatáskör, hogyan ítéljük meg azt a bizonyos kiválást, ami nagyon összetett dolog. Gondolok itt például a

létesítményekre, amik tovább bonyolíthatják a dolgokat. Kíváncsian várom, melyik csapatért tülekednek majd a támogatók!

– Több sportágban zajlanak a bajnokságok, a szerződötett játékosoknak és edzőiknek fizetni kell...

– A szerződések kötnek bennünket, és mi ezeket szigorúan betartjuk! Minden erőmmel azon vagyok, hogy életben maradjon a sport! Etikátlan lenne egyik napról a másikra több száz embert az utcára tenni... Végtelenül sportszerűtlen cselekedet volna részemről szólni ereszteni a sportolókat. Azért görcsölök, hogy ez be ne következhesen.

– Ez a kijelentés Bodó Antal

fixa idejaként ismétlődik, ki tudja hanyadszor...

– Vállalom! Nem szereplés-vágyból csinálom az elnökösködést, pláne most, amikor „beleszaladtam” egy olyan ügybe, amely arra készlet, bármi legyen is a vége – végigcsinálom!

– A feldobott labdát muszáj lecsapnom... A Csongrád Megyei Bíróság nemrég hatályon kívül helyezte az egy évvel ezelőtti elnökválasztást, hatvan napon belül a közgyűlés hivatott arra, hogy döntson az új elnök személyéről...

– Azon minden eldől! Sokan állítják, diktatórikus elnök vagyok... Akik ezt hangoztatják, miért nem kérdezik meg az érdekeltektől, a a versenyzőktől, az edzőktől, valóban így van-e, tényleg ilyen sportvezetőnek ismernek-e?

– Halottam olyan véleményeket, az új választás után is Bodó Antal marad az elnök. Egyrészt azért, mert ki az az örült, aki vágyik arra a székre, másrészt azért, mert mellette voksolnak a sportolók. Ha az előbbi variáció jönne be, nem bánatná a hiúságát?

– Azt kérdezem én is, rajtam kívül ki az az örült, aki ilyesmibe belevág manapság? Amit egy éve vállaltam, azért korábban senki sem törte magát. Nem csinálom hiúsági kérdést abból, maradok-e vagy nem. Ameddig egy szikrányi esélyét látom annak, hogy megmentssem a sportot – nem a klubot! – csinálom! Egy év alatt sokat tapasztaltam, láttam, ezért – az eredmények tükrében – irreálisnak tartom bizonyos szakosztályoknál a többmilliók költségvetést. Tartom magam az élet diktálta követelményekhez: csak a produktumért fizetünk! Összegezve megállapításaimat, vagy így, vagy úgy, de végigviszem amit elkezdtem! Könnyen megeshet, hogy nevem alatt megy tönkre a klub, de azt sem szabad figyelmen kívül hagyni, egy évvel meghosszabbítottam az életét! Sajátos helyzetben kerültem elére, az élet majd eldönti, ki tette jól, avagy rosszul dolgát!

– Ennyi hercehurca után más már vette volna kalapját...

– Ebben a megjegyzésben benne van, miért nem álltam már föl az elnöki székből? Sem hülye, sem mazochista nem vagyok! Azért maradok, mert valamit vállaltam, és ha nem teljesíteném, nem tudnék azok szemébe nézni, akik bíznak bennem!

– Maradt még egy, ugyancsak kényes téma, a labdarúgók megélhetésének kérdése. Azt beszélük, hogy elégedetlenek a játékosok, azért nincsenek jó eredmé-

nyek, mert megélhetési gondokkal küszködnek. Van-e valóság-alapja zúgolódásaiknak, össze lehet-e vetni a kettőt, vagy egészen máshol keresendő az eredménytelenség eredője?

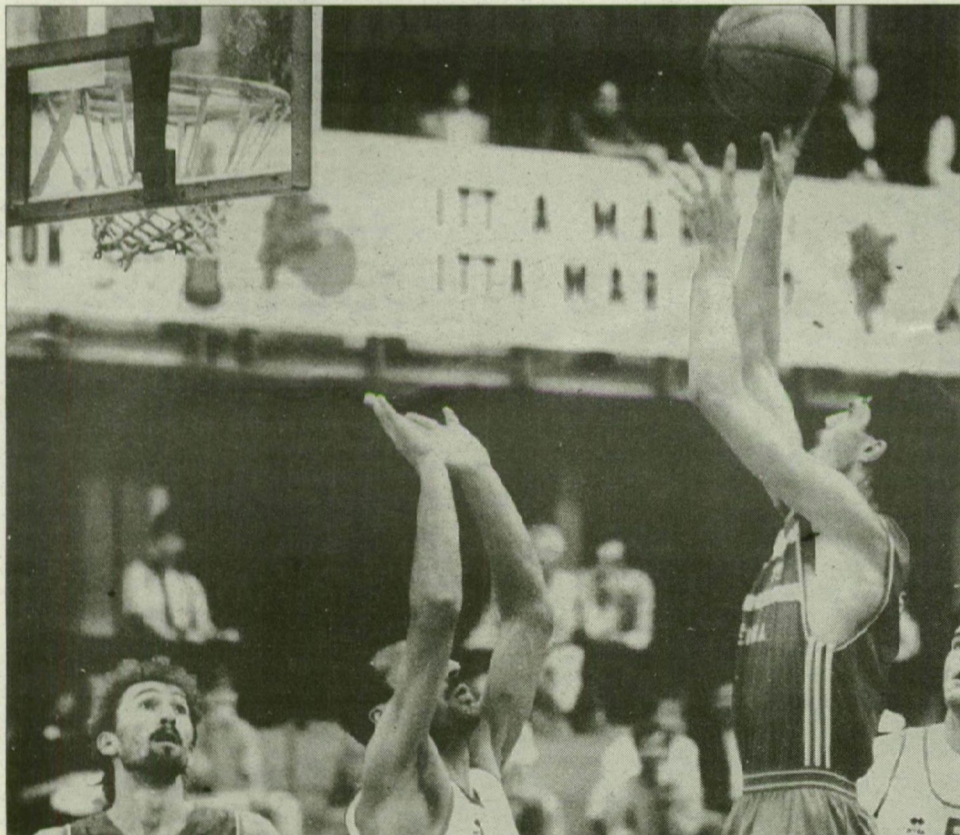
– Morgolódásokról nem tudok, illetve úgy pontosítanám a hallottakat, a feltételezéseket, hogy van néhány focista, aki tényleg zsörtölődik. Öntsünk tiszta vizet a pohárba! A labdarúgóknak, mint sportmunkatársaknak, jár egy bizonyos alapfizetés, ami átlagban 12 ezer forint bruttóban. A bajnokság elején, a szerződések megkötésekor, az aláírásért kaptak egy bizonyos összeget, amit mindenhol és mindenkor figyelembe vesznek az évi jövedelm megállapításakor! Ez némelyiküknek kivesszett emlékezetéből... Az indulásnál meghatározunk egy célprémium-feltételt, ami egyezkedés kérdése. Teljesítések fizetnünk kell, nincs mellébeszélés!

– Ha lehetne konkrétan... Valójában mikor kapnak plusz pénzt a játékosok?

– Prémiumrendszerünk szerint, amit a feljutás érdekében állítottunk össze, jól kereshetnek, kereshetnének labdarúgóink. De skakis akkor, ha teljesítenek, azaz fel akarnak kerülni az NB I-be! Egy példa: amennyiben öt mérkőzésen legalább hat pontot gyűjtenek, már fizetünk! Ha több a pont, természetesen magasabb a honorárium, aminek összege hadd maradjon házon belül... Térjünk a megélhetési gondokra... Ősszel öt meccsen két, tavasszal ugyancsak ennyi találkozáson három pontot gyűjtöttek. Ezt a teljesítményt sem most, sem a jövőben nem honoráljuk! Azért sem, mert maguk a játékosok hagyták jóvá, miért mennyi jár, de ezekről mint a elfelejtettek volna... A mostani állapotokat véve figyelembe, persze, hogy keveset keresnek labdarúgóink, de ezért csak önmagukat okolhatják! Mégegyszer mondom, feltételeink teljesíthetőek, különösen azoknak, akik magasabb osztályban szeretnének focizni! Azt viszont az edzőnek kell eldöntenie, kik alkalmasak ezeknek a feladatoknak a megoldására, kik képesek megfelelni a követelményeknek!

Mint korábban ígértük, utána-jártunk a mendemondáknak. Az elnök által elmondottakon lehet vitatkozni, másként látni dolgokat, egy azonban biztos, a vegetáló klub semmilyen rendű-rangú vezetője nincs irigylésre méltó helyzetben...

GYÜRKI ERNŐ
Fotó: Gyenes Kálmán

Nem is olyan régen a válogatott kosaras, Walke (képünk bal alsó sarkában) még szegedi szerelésben figyelte a dobással kísérletező társakat...

Egy évvel ezelőtt a Szeged SC futballistái (így a sötét mezés Sallai és Apró) sem a megélhetési gondok, hanem a Kispest-Honvéd ellen hadakoztak...